

Дружинния командиръ ми заповѣда да ида напрѣдъ въ града и да помѣстя раненитѣ въ болницата, а за убития да приготвя всичко за погребението му, което щѣше да стане на слѣдующия день съ всичкитѣ войнски почести. Но на горкия Малиновъ не му било сждено, да му се отдадатъ заслуженитѣ войнски почести!

Бѣше започнало да се мръква, когато пристигнахъ въ града, въ който владѣеше мъртва тишина. Улицитѣ почти пусти. Малцината хора, които срѣщахъ, бѣха испоплашени.

Близко до черквата ме срѣщна младия попъ Н., съ когото се бѣхъ запозналъ въ миналитѣ дни.

— Както се вижда, лоша е работата! ме запита попа и ме гледаше въ очитѣ испитующо.

— Турскиѣ войски сж вече близо, продължи той, а черкезитѣ и башибозуцитѣ сж вече въ чертата на града. Въ подтвърждение на тоѣ служатъ запаленитѣ села. При тия думи попа показа съ ржката си къмъ юго-истокъ.

Наистина, азъ чакъ тогава забѣлѣзахъ облаци, димъ и пламъци въ указаното отъ попа направление, и то не подалеко отъ 5—6 версти отъ града, а съ настѣпването на нощта, заревото отъ подпаленитѣ села освѣтляваше цѣлото пространство съ една зловѣща свѣтлина. Тѣзи печална картина даваше мраченъ изгледъ на града и околността му и вселяваше въ душата на българското въ града население страхъ и ужасъ.

— Кажете ми право, за Бога, какво да прави населението? да бѣга ли, до гдѣто има още врѣме? умоляюще пакъ ме запита попа.

При други обстоятелства, азъ не бихъ се замислилъ и щѣхъ да отговора: „Да, бѣгайте!“ Но сега казахъ противното и то ето защо:

Когато нашия отрядъ бѣше започналъ да отстъпва отъ джуранлийската позиция, отъ Гурковия отрядъ бѣха пристигнали двама казаки, които, съ рискъ на живота си, едвамъ могли да минатъ почти прѣдъ носѣтъ на черкезитѣ и башибозуцитѣ. Тѣзи казаки биле пратени отъ Гурко да съобщатъ на херцога Н. Максимилиановича, че Нова-Загора била прѣвзета и че сутрѣ, на 19 Юлий, той щѣлъ да пристигне съ отряда си въ Стара-Загора. Разбира се, това извѣстие бѣ посрѣщнато съ радостъ отъ всички ни.